

Miklya Anna
DÜHÖS NEMZEDÉK I.
JONAS ÉS A SZÜRKE HADSEREG

Miklya Anna
DÜHÖS NEMZEDÉK I.
JONAS ÉS A SZÜRKE HADSEREG

Libri Kiadó
Budapest

© Miklya Anna, 2013

Anyám mindig is tiszteletben tartotta az intim szférámat, ezért lepődtem meg annyira, amikor egyszer csak felbukkant a szobám ajtajában. Ráadásul pont a „merénylet” reggelén. Nem hiszek a nők hatodik érzékében, de akkor majdnem szívrohamot kaptam. Megtorpant az ajtóban, és úgy tett, mintha kopogtatna az ajtófélfán, ami hülyeség, mert az ajtó fotocellás. Anyám szereti az ilyen dolgokat, szerinte egy ajtón kopogtatni kedves szokás. Nem vitatkozom vele, mert ha nem lennének ilyen stikkjei, én szívnam meg a legjobban.

Szóval. Anyám ott állt az ajtó küszöbén, kezében a Swarovsky-kristályos tabletje (régimódi, borzasztóan giccses), azon a bankszámlakivonat, megnyitva. Mindketten pucban voltunk, mert aznap volt az Évértékelés Napja, ami nyilván összefüggött a mi kis csínyünkkel is, de erről egyelőre csak én tudtam. Ültem az ágyon, húztam a zoknimat a lábamra, és hirtelen nem tudtam mit mondani. Az első gondolat, ami átfutott a fejemben, hogy vajon kikapcsoltam-e a gépemet (igen), vajon szokott-e turkálni a cuccaim között (nem), de ha esetleg mégis, akkor rájöhetett-e valamire (nem, nem, nem és nem, a család hackere én vagyok). Akkor viszont mit keres az ajtóban kiskosztümben, pont az évértékelés napi szónoklat előtt? Lebuktunk? Para van? Szobafogság, büntetőedzés, szentbeszéd?

Beimbolygott az ágyamig a túsarkain, óvatosan lehuppant a számítógépes fotelembe, megigazgatta a szoknyája szélét a térdén, és rám mosolygott. Ettől megnyugodtam. Igazán szívmengető mosolya van. A mosolya az egyetlen, amivel elég meggyőzően tudja azt hazudni, hogy minden rendben, de én jól ismerem, nekem a szeme mindig elárulja, hogy valójában soha semmi sincs rendben.

– Ügyes vagy Jonas – mondta, és jobb híján még egyszer végighúzta az ujjait a szoknyája varrásán. Szívesen összekócolta volna a hajamat is, ha hagyom neki, de nem tette, mert tudja, hogy ki nem állhatom, ha hozzám érnek.

– Büszke vagyok rád – folytatta, és meglengette előttem a bankszámlakivonatot, hogy lássam, mire gondol. Elkaptam a tabletet, és rákukkantottam a fájlra. Sosem érdekelt különösebben az egyenlegem. Amíg nagykorú nem leszek, úgysem jutok hozzá a pontjaimhoz, még egy kis részükhöz sem, akkor meg minek izgassam magam. Anyámtól kaphatnék zsebpénzt a személyi kártyámra, de mióta tisztában vagyok azzal, hogy mennyibe vagyok neki (egyedülálló szülők adója és a többi), nincs hozzá pofám. Tehát általában nem érdekeltek a pontjaim, most viszont megnéztem őket és, hát, hú. A legutóbbi alkalomhoz képest tényleg rengeteg volt.

– Gondolsz a jövődre, kicsim – folytatta anyám, és láttam, hogy elérzékenyült. – Az utolsó fél évben nagyon sokat haladtál. A jegyeid se rosszak, de a rengeteg sport és a templomba járás... Büszke vagyok, Jonas, hogy ilyen komolyan veszed a vallásodat. Még azt is visszavonom, amit a barátaidról mondtam. Igazságtalan voltam velük. Láthatóan jó hatással vannak rád.

Megint rám mosolygott, és ettől a szomorkás mosolytól felkavarodott a gyomrom. Éppen aznap történt, az Évértékelés Napján, illetve nekünk, hármunknak a „merénylet” napján. Tisztában voltam

vele, hogy egy órán belül sem rám, sem a barátaimra nem lesz büszke. Kiabálni fog, vagy hisztérikusan sírni, magyarázkodnia kell majd a rendőröknek, az iskolaigazgatónak, Zachari atyának és a társasház közös képviselőjének, aki mindenbe szereti beleártani az orrát, főleg, amit nem tud ellenőrizni a folyosók és a lépcsőház kameráin keresztül.

Anyám mérges lesz és csalódott. Még az is elképzelhető, jutott eszembe hirtelen, hogy rá is komolyabb büntetést szabnak ki, amiért nem figyelt rám jobban, és hagyott így elkanászodni. Elszontyolodtam. Mégiscsak ő az anyám, és én eddig bele sem gondoltam, mi lesz vele azok után, amit hetek óta tervezgettünk, és ami végül visszafordíthatatlanul be is következett.

– Zachari atya annyira elégedett a pontjaiddal, hogy külön megemlégett a társasháznak küldött plébánosi körlevelében – csacsogott tovább anyám.

Felhorkantam. Utáltam Zachari atyát. Azok közé a papok közé tartozott, akik csak azért álltak be birkának, mert rengeteg pénz van az egyházban, egyébként pedig egy aljas, törtető, gerinctelen féreg. Zsaroló. Feljelentő. Visszaél a gyónási titkokkal. Anyámat szerencsére még sosem bántotta, mert anyám igazi jótét lélek, nincs semmi bűnei: dolgozik, aztán meg ott vagyok neki én, ennyi a magánélete.

– Ez még nem minden – folytatta anyám. – Schmidt úr is felfigyelt a teljesítményedre! Áthívott minket magukhoz! És nemcsak egy teára, kisfiam – felemelte a mutatóujját, úgy szótagolta –, *vacsorázni* hívtak! *Vacsorázni!* Mind a kettőnket! Hát nem nagyszerű?

Elnevette magát, és ebben a pillanatban tényleg boldognak tűnt. Kisimultak az apró ráncok a szemei körül, és meglepően fiatalnak látszott. Fiatalnak és gondtalannak. Olyan lelkiismeret-furdalás öntött el, hogy alig kaptam levegőt. Ha tehettem volna, sőt még mindig, ha megtehetném, még most is visszaforgatnám az időt, és áttenném az akciónkat néhány nappal későbbre, hadd kapja meg szegény anyám a vacsoráját Schmidt úrral, a közös képviselővel és a kedves családjával. Pontosan tudom, mennyit küzdött azért, hogy befogadjanak minket a sötét, huzatos folyosókkal és kis lakásokkal telezsúfolt társasházban, és tisztában voltam azzal is, hogy ezután sokkal rosszabb lesz minden, a lehető legrosszabb. Nemcsak egy házasságon kívüli gyermek egyedülálló édesanyja lesz, hanem egy fiatalkorú bűnözőé is. A balhész gyerek anyukája. Eddig is kibeszélték a háta mögött, és arra ment el minden ereje, hogy úgy tegyen, mintha nem venné észre a felhasogatott szemeteszsákokat, a lenyúlt lábtörlőket, a könnyörtelenül meggyilkolt virágokat a folyosón. De mostantól még ennél is nehezebb lesz neki.

Anyám egyetlen, megbocsáthatatlan bűne, hogy nagyon akart gyereket. Az összes pontját, a teljes örökségét arra költötte, hogy gyermektartási jogot vegyen, aztán megvásároljon engem az apámtól. Kihasznlta a törvények nyújtotta legutolsó lehetőséget: csak egy kiskapu volt ugyan, de akkor még megtehetette. Elvesztette jószerivel mindenét, csak egy kis lakása maradt, a diplomája és én. Addigra már kitört a háború, és a hadiállapot miatt egyre jobban megszigorodtak a gyerektartási törvények. Nem sokkal később még egy masszív vagyon sem lett volna elég ahhoz, hogy egyedülálló

szülőként gyereke lehessen a Kerületekben. Meg is becsülte, hogy neki még lehetett. Mindig azt mondja, én maradtam az egyetlen kincse, és úgy is bánik velem. Egyszer azt is mondta, hogy én egyedül elég vagyok neki a boldogsághoz.

A csúfolódástól és a kiközösítéstől persze ő sem tudott megvédeni soha. Attól saját magát sem tudta megvédeni. De megtanított arra, hogy leszarjam. „Igazságos világban élünk, Jonas – ismételte, mint egy varázsigét, ami képes láthatatlanná tenni az embert. – Az Elnök egy igazságos világot teremtett abból a káoszból, ami a gyerekkoromban volt. A lehető legigazságosabb világot. Ezt sose felejtse el! Lehet, hogy nem szeretnek a társaid, de azt nem tudják befolyásolni, hogyan tanulsz és hogyan viselkedsz. Ugyanannyi esélyed van a pontszerzésre, mint az összes többi gyereknek, nemtől, vallástól és származástól függetlenül!”

Amíg kicsi voltam, hittem neki. Szeretem az anyámat, és megbízom benne, csak ahogy felnőttem, okosabbá váltam, mint amilyen ő valaha is lesz, szegénykém.

Automatikusan körülnézett a kis szobában, mielőtt a térdére fektette volna a tabletjét. Mindenki automatikusan körül szokott nézni egy helyiségben, mielőtt valami igazán fontosba kezdene: mintha ezzel ki lehetne játszani a webkamerák sosem alvó tekintetét, vagy a behúzott függönyökkel meg lehetne szabadulni a „biztonsági okokból” folyton minket pásztázó műholdak lankadatlan figyelmétől. Én egy kicsit azért nagyobb biztonságban érzem magam, mint ő, de ez titok. (Hétepcsétes, ami azt illeti.) Szóval körülnézett, majd a térdére fektette a tabletjét, becsukta rajta az egyenlegemet, és behívott egy másik oldalt.

– Ezt meg szeretném neked mutatni – folytatta, és kicsit közelebb húzódott hozzám. Tudtam, hogy fontos, mert nem a linket küldte át, és nem is a központi gépen hívta be a honlapot, hanem fogta a tabletet, a drágalátos, privát, kedvenc tabletjét (azon olvas, néz filmet, rendel ebédet, azzal indul aludni és fürödni is), és besétált vele a szobáimig. Úgy tettem tehát, mintha nagyon érdekelne, és a gép fölé hajoltam.

Elsőre egy blognak tűnt. Mindenki ismeri ezeket, az egyik unalmasabb és kormányzagúbb, mint a másik. Gasztroblogok („Háború alatt is finomat, egészségeset, olcsón!”), életmódblogok („Tartsa a testét topformában, tartalékos!”), barkácsblogok („Legyen Ön is hazafi! Hasznos tippek bedolgozóknak”) és a többi. Csak kevés pontot fizetnek a bloggereknek, így a legtöbb elavult, fantáziátlan és tele van a háborút meg a kormányt éltető, egymásról másolt egyenszövegekkel. Elég könnyű feltörni őket. Én is kicsomagoltam párat az elején, már csak a gyakorlás miatt.

De, ahogy jobban megnéztem, már láttam, hogy ez mégsem csak egy olyan általános blog volt. Megfogtam a tabletet, és közelebb emeltem a szememhez (nagyon rosszul látok, de utálok a szemüveget). A bejegyzések mindenféle szerkesztési elv nélkül követték egymást, sokszor a cím és néha még a dátum sem látszott, és volt, ahol csak egy videoklip vagy egy régi fotó szerepelt.

– Mi ez? – kérdeztem, jóval több érdeklődéssel a hangomban, mint amennyi egészséges, ha az *anyja* mutat az embernek valamit.

– Ez a blogom – sóhajtott fel anyám, és gyengéden elmosolyodott.

– Blogot írsz? – kérdeztem felháborodva, és visszatoltam az ölébe a tabletet. – Azért annyira még nem állunk rosszul!

Megrázta a fejét.

– Nem érted. Ez a régi, kamaszkori blogom. Illetve az egyik, mert többet is elkezdtem, de általában félbehagytam őket. Amolyan „énblog”. Ismered a kifejezést?

– Hallottam már róla – feleltem óvatosan, és újra rápillantottam a weboldalra. – Azokat nem tüntették el, mint a régi cikkeket?

– A régi cikkeket sem „tüntették el” – csóválta a fejét anyám töretlen bizalommal – Archiválták és a kormányi levéltárak szervereire mentették őket, hogy ne érhesse el mindenki, csak a történészek és a kutatók. Te már nem emlékezhetsz, milyen felkavaró volt a szabad információ korában élni, Jonas. Amikor bárki megtudhatott a másiktól bármi terhelőt, kényeset vagy magántermészetűt, egyetlen gombnyomással, és szabadon terjedtek a lázító, politikailag inkorrekt gondolatok. Én sem örülnék, ha valami olyan tartalom lenne hozzáférhető a számodra az interneten, ami felzaklatna. De a blogok magántulajdont jelentenek. Azok a felhasználók, akik nem fejtettek ki a háború óta kormányellenes tevékenységet, megtarthatták. Persze, titkosítva vannak és le is fagyasztották őket. De még elérhetőek. Azt hiszem, elég érett vagy már ahhoz, hogy elolvasd, milyen voltam régen. Nemcsak hogy én, hanem hogy milyen volt az egész világ. Egyszerre vad, félelmetes és keserű... Te jó isten, de rég volt...

Egy pillanatig a távolba meredt, túl a kamrányi szobám szűkös falain, majd behívta a levelezőjét, és átküldte a blog hozzáférését. A biztonság kedvéért még hozzáfűzte:

– Nem mondom, hogy jobb vagy rosszabb volt akkor, egyszerűen csak más. Néhány dolog nagyon hiányzik. Többek között néhány illetlen dolog... – mondta, és ujjait a szája elé kapva kamaszlányosan kuncogni kezdett. Titokban azért reméltem, hogy a legilletlenebb dolgokról *nem* írt a naplójában, de ezt inkább nem említettem, inkább csak megköszöntem neki, hogy megosztotta velem. Alig vártam, hogy végre magamra hagyjon.

Nem igazán tudtam, mit kellene kezdenem anyám nagylelkű ajándékával. Bekapcsoltam az asztali gépemet, és felnéztem az oldalra, de alig olvastam el egy-két bejegyzést, újra elfogott a lelkiismeret-furdalás. Milyen naiv és kedves fiatal lány volt az anyám! Jó lett volna akkor ismerni, mielőtt még ilyen gyanakvó és megtört felnőtté vált volna. Mielőtt én ilyené tettem volna. Vagy a kormány és a háború.

Végül becsuktam az oldalt, és a képernyővédőt bámultam egy jó darabig. Még nagyjából tíz percem volt. Együtt készültünk a templomba, hogy megünnepeljük az Évértékelés Napját, és végigüljük az Elnök lelkesítő beszédét, amit a Kormányzati Bazilikából sugároznak szét a Kerületek összes gyülekezetébe, legyen az keresztény, zsidó vagy muszlim.

Mindenki arra számított, hogy egy újabb unalmas szöveget kell majd végighallgatnia a

végeláthatatlan, drága és véres háborúról, hogy újra végigvesszük majd az elmúlt év csatáit, kitérünk az elkerülhetetlen emberáldozatokra, a lakosság példátlan összefogására és háttérmunkájára, aztán együtt imádkozunk a világűrben elesettek lelkéért, ki-ki a saját vallása szerinti templomban. Majd központilag lekapcsolják a képernyőket, végighallgatjuk a szokásos misét, istentiszteletet vagy prédikációt, és hazamegyünk.

Tulajdonképpen addig a pillanatig, amíg ott nem ültem a gép előtt, és végig nem pörgettem anyám lelkes bejegyzéseit a Kerületek határainak kiterjesztéséről és a pontrendszer megszilárdításáról („láttam ma az Elnököt beszélni, és olyan *hercig*...” Megborzongtam az undortól. Hercig!), szóval addig fel sem fogtam, hogy mégiscsak valami nagyszabásúra készülünk. Hogy anyámnak például személy szerint biztosan nem fog jól esni a dolog.

Ebben a pillanatban, a gépem előtt dideregve, indulás előtt, még teljesen lehetetlennek tűnt, hogy valóban képesek leszünk megvalósítani mindazt, amit előkészítettünk. Három képzelgő kamasz voltunk csak, obszcén, lázító tartalmakkal a merevlemezünkön, akik épp most készültek hülyét csinálni magukból egy csomó ember előtt. De legalább megpróbálunk tenni valamit, mentettem magam, mármint úgy általában *tenni*. Az unalom ellen, az igazságtalanságok ellen – vagy csak simán: Rebekáért.

Annyiban igaza volt anyámnak, hogy *tényleg* a barátaim miatt kezdtem el sűrűbben templomba járni. Jobban mondva Rebeka miatt. Ha belegondolok, minden új és izgalmas dolog miatta kezdődött el, az ő felkavaró és időnként hátborzongató kis titkai miatt. Rebeka teljesen örült, és azt hiszem, nem ismeri a veszély fogalmát. Amíg fel nem tűnt a színen, Süti és én csak két átlagos srác voltunk, jó haverok, egy környékről jártunk egy iskolába, egy plébániához tartoztunk, egy ifjúsági imakörhöz és egy sportszakkörhöz. Bár a szülei nem ereszkedtek le odáig, hogy akár csak egyszer is meghívjanak magukhoz – az anyám miatt – de hallgatólagosan elismerték a barátságunkat. Mindenkinek kell egy szövetséges, ezt mondták Sütinek, és Süti úgy döntött, hogy én leszek az övé. Ő volt a jóképű frontember, én pedig a háttérben működő agy, és ez tökéletesen meg is felelt így nekünk. Edzeni is együtt kezdtünk járni, méghozzá úszni: az én ötletem volt, a pontok miatt, hogy jó benyomást keltsünk a szülőknél. Hogy miért éppen az úzás? Az erőszakos sportokért manapság már kevesebb pont jár, ennyi az egész. A céta-tetiek nem kommunikálnak velünk, és nem is keverednek közelharcba, így most már nem kötelező a krav-maga és a fegyveres önvédelem, mint ahogy az anyámék idejében volt, amikor még eszelősen rettegték a bevándorlóktól és az éhező utcai bandáktól.

Sütivel együtt jártunk úszni nyolcéves korunk óta, illetve főleg én úsztam, mert én nem vagyok olyan tónusos és masszív izomzattal megáldva, mint Süti. Sosem értettem, neki mintha egyszerűen kimaradt volna a kinkeserves nyúlánkság és a soványság, amivel én folyamatosan küzdök. Persze, a tesztoszteron! Biztosan erről is a hormonok tehetnek.

Szóval, Süti. Nos, közben azért ő is elverte valahogy az időt, általában csajozással (próbálkozással), mert az uszodánk szerencsére koedukált. Nem sok olyan hely van, ahol az ember lányokat láthat, ráadásul kvázi meztelenül. Süti imádta az uszodát: süttette magát a szoláriumban vagy jó időben kint a napon, fel-alá sétálgatva feszített a medence mellett, én pedig eközben edzettem, mint egy örült. A víz nekem valahogy sokkal inkább az otthonomat jelentette, mint a szűk, figyelő szemekkel teli szobám anyám lakásában. Zenét dugtam a fülembe, anyám régi (már nem forgalmazott, félillegális) számait, amiket a gépén archiválva találtam, dubsteppet, elektronikus zenéket, progresszív house-t, trance-et, remixeket, és teljesen egyedül voltam. Senki nem figyelt, senki nem jegyzett fel rólam semmit, mintha nem is léteznék. Csak a dübörgő agyam volt és a víz. Jó érzés. Néha megálltam Süti mellett, aki rámutatott néhány lányra, én pedig megnéztem őket, majd biccentettem, ha kiemelkedően szépek voltak, de általában nem találtam bennük semmi különösét. Nem sok olyan lány volt, aki miatt kivettem a fülhallgatót a fülemből, és a végén általában róluk is kiderült, hogy nem volt érdemes.

Rebekát már hetekkel azelőtt kinézte magának Süti, hogy én egyáltalán rájöttem volna, kiről beszél annyit. A kis hercegnő, mondta mindig, enyhe lenézéssel (masszív érdeklődéssel) a hangjában. Vagy csak ennyit: a jóseggű. Mindez egy lányokkal teli uszodában azért nem szűkítette le jelentősen

a kört. Egyszer azonban Süti nem érezte jól magát, és én egyedül indultam úszni. A bejáratnál összefutottam egy lánnyal.

Piros csizma volt rajta.

Először azt a virító csizmát láttam meg. Senki sem hord piros csizmát, senki sem szeret feltűnő lenni. Egészen csinos volt, már amennyi látszott belőle. Az arcába húzta a kapucniját, miközben egy brutálisan nagydarab sofőr csukta be utána egy elegáns autó ajtaját. Nem is mertem rögtön bemenni utána, egy darabig még tébláboltam az ajtó közelében a szürke járdán, a szemben lévő toronyház falán villogó hirdetésekkel olvasgatva, és csak akkor óvakodtam beljebb, amikor a mogorva ábrázatú sofőr már eltűnt a nagy, páncélozott autóval együtt.

Átöltöztem, és bementem a csarnokba. Kora délután volt, főleg a termálmedencékben lebegett pár ráncos, békésen szundikáló öregasszony. A lány úszódressze és a sapkája is piros volt, könnyen szemmel tarthattam a szinte teljesen üres vízben. Beugrottam a mellette lévő sávba, és egy darabig csak úsztunk.

Jó volt együtt edzeni vele. Egy idő után azt vettem észre, hogy együtt mozgunk, egyszerre fordulunk, és egyszerre váltunk gyorsról mellre is. Jó volt, ugyanakkor egy kicsit zavaró is. Általában nem szeretek másra figyelni úszás közben.

Pihenőt is egy időben tartottunk, a tizedik hossz után. Az arca szeplős volt. Szeplős és komoly. Közelebb tempózott hozzám, és kérdezett valamit. Kivettem a fülhallgatót a fülemből.

– Szia – mondta.

– Szia – feleltem neki, mert jobb nem jutott az eszembe. Nem szeretek lányokkal beszélgetést kezdeményezni, ezt általában inkább Sütire hagyom.

– Mit hallgatsz? – kérdezte kíváncsian.

– Zenét – böktém ki, a kelleténél talán kissé csípősebben. Azonnal visszavonult. Átfutott egy kellemetlen grimasz az arcán, dacosan megrántotta a vállát, és visszacsobbant a vízbe. Ideges, nagy csapásokkal kezdett úszni. Visszaraktam a fülest, és tempóztam utána.

Minek kellett ilyen nyersnek lennem, korholtam magam. Az a helyzet, hogy a számok, amiket hallgattam, nem az államilag támogatott témákról szóltak (haza, isten, szüzesség, szeretet), vagyis nem voltak elérhetőek a Kerületek Online Zenebutikjában (most komolyan, ki vesz onnan bármit Zachari atyán kívül?), és ezért nem voltak jogtiszták sem. Anyám kukázta össze őket az internetről réges-régen, a szabad internet korában, amikor még nem voltak betiltva a torrentoldalak, és nem küldték azonnal a Marsra a túlságosan aktív hackereket, a gyilkosokkal, prostituáltakkal és megesett anyákkal együtt. Az Elnök *annyira* védi a szerzői jogokat, hogy a szívem szakad meg bele.

Szóval nem fogok az illegális zenéimről beszélni csak úgy, egy random, *akármilyen* csajnak az uszodában, még akkor sem, ha tudom, hogy szinte minden családban megvannak ezek a régi albumok, kinél mennyi. Még akkor sem, ha ennek a bizonyos csajnak melleleg nagyon aranyos (dögös) szeplői vannak.

De attól még nem kellett volna kifejezetten bunkónak lennem. Biztosan nem akart semmi rosszat, csak ismerkedni. Nem voltam hozzászokva, hogy velem akarjanak ismerkedni, és nem az izmaid ugráltató, széles vigyorú Sütivel. Ahhoz sem voltam hozzászokva, hogy bárki Süti nélkül lásson.

Úsztunk tíz hosszat együtt, aztán megint pihentünk. Elővakartam a mélyen eltemetett szociális éneket, és rámosolyogtam. Nem volt könnyű, de szerencsére visszamosolygott.

– Ne haragudj – mondtam neki, amikor újra megkapaszkodott mellettem a korlátban.

– Nem haragszom – ingatta a fejét komolyan. – Gondoltam, hogy valami igazán jót hallgatsz – tette még hozzá, és megdörgölte a szemét az öklével. Megkönnyebbülten sóhajtottam.

Egy darabig szótlánul bámultuk egymást. Láttam, hogy ő is azon gondolkodik, mivel folytathatnánk. Iszonyú nehéz beszélgetni valakivel, akiről nem tudsz semmit, de közben meg jó lenne minél többet tudni róla, lehetőleg mindent, és lehetőleg azonnal.

– Skrillex? – kérdezte végül suttogva.

– Túl forradalmár. Erőszakos. De azért szeretem.

Igyekeztem kerülni, hogy konkrétan be kelljen vallanom, vajon megvannak-e a számai. Felnevetett.

– Ez jó! Example? – faggatott tovább kíváncsian.

– Költő. Holdkóros.

– Kraftwerk?

– Igazi chill-out. Profi – bólogattam. – Néha hallgatom, de úszáshoz unalmas.

– Faithless?

– Hát, mondjuk, hogy kikerülhetetlen. Klasszikus és elegáns.

– Deadmau5?

– Egy szuperhős egérrel! Rá lehet unni egy idő után, mert kicsit monoton.

Bólintott.

– Lesz még, csak most hirtelen nem jut több az eszembe – mondta, és újra úszni kezdett.

A következő pihenőnél is váltottunk pár szót, végigbeszélgettük szinte az egész edzést. Nagyon jó volt. Igazából annyira meglepően, könnyedén és automatikusan volt jó, hogy észre sem vettem, milyen hosszú ideje úszunk, csak amikor egy fordulónál megéreztem, hogy mindjárt leszakad a lábfejem. Még két hosszig bírtam, aztán megkérdeztem tőle, nem akar-e meginni velem egy kávé. Mivel sosem beszélgettem még kettesben egy lánnyal, nyilván randira sem hívtam senkit. Nem kicsit kellett összeszednem a bátorságomat hozzá. Mégis visszautasított.

– Nem lehet – mondta kelletlenül, és határozottan rosszkedvűnek tűnt. Nem értettem. Persze, minden lányt óvnak a szülei, de egy kávé azért igazán megengedhetne magának.

– Azonnal haza kell mennem edzés után – folytatta a magyarázkodást. – A szüleim GPS-en ellenőrzik, merre járok. Az öltözőből hívnom kell a sofőrt, ő pedig egyenesen hazavisz.

– Hú, bazmeg – csúszott ki a számon, mert ilyet még nem is hallottam. Tényleg egy kis hercegnő ez a lány, vagy mi a csoda?

– De itt találkozhatunk máskor is – mondta egy kis gondolkodás után. – Csak az uszodába és a templomba engednek el egyedül. Kedd délután is itt leszek, iskola után.

– Én is itt leszek – bólintottam mohón, de nem szégyelltem magam érte. Hálásan rám vigyorgott, aztán felém nyújtotta a kezét. Egy szilikonos nyomkövető óra fityegett a csuklóján.

– Rebeka – mondta. Megráztam a tenyerét. Az ujjbegyei ráncosak voltak a víztől, akárcsak az enyémeik.

– Jonas – válaszoltam.

– Hát, akkor a keddi vizionlátásra, kedves Jonas – mondta ragyogó mosollyal, és kikászálódott a medencéből. Levette a sapkáját, a vállára terített egy bolyhos törölközőt, majd bevonult az öltözőbe. A haja vörös volt, majdnem olyan színű, mint a sapkája és az úszódressze. És igazat kellett adnom Sütinek: tényleg gyönyörű volt a feneke, legalábbis amennyit láttam belőle a szemüvegem nélkül. A maradékot meg hozzáképzelttem.

Még vizes fejjel, az öltözőből megcsörgettem Sütit, mert nem bírtam magammal. Minden általam ismert szenthez imádkoztam, amíg fel nem vette, hogy legyen nagyon, nagyon beteg. Szerencsére az volt. Beteg, ideges, és egyáltalán nem hatotta meg a féktelen jókedvetem, főleg, miután kiderült az egész Rebekás dolog. Azt mondta, ha felszedem a nőt, kinyír, aztán hurutosan beleköhögött a fülembe, és méltatlankodva lecsapta a kagylót. Én meg csak röhögtem rajta. Tetszett Rebeka és ez az egész új, izgalmas helyzet.

Nem olyan értelemben tetszett, mint a lányok általában (a testük), vagy mint a modellek egy régi CKM-ben, esetleg egy komoly nehézségek árán letöltött pornó. Persze, nyilván érdekelt *úgy* is, de maga a beszélgetés... nem tudom. Jó volt, na. Ennél többre úgysem számíthatunk.

Anyám már korábban is elejtett néhány szót arról, hogyan éltek, amikor még ő volt fiatal, és nem volt pontrendszer meg semmi... Hát, az elképzelhetetlen! Elképzelhetetlenül menő lehetett. Tudom, hogy a szabályozatlan, ösztönös nemi élet végül demográfiai robbanáshoz, éhínséghez és mindenféle járványok elterjedéséhez vezetett, és a blogjának köszönhetően most már azt is tudom, hogy félelemben élt minden nap, hogy páncélozott járművekkel kellett közlekedniük a Kerületekben (akkor még csak tizenhat volt), hogy mennyire rettegetek az állandó tüntetésektől, az élelmiszerhiánytól és a bevándorlóktól, hogy mennyire megkönnyebbültek, amikor az első kamerákat felszerelték a társasházakban, vagy amikor a kerülethatárok kiterjesztése után kötelezővé tették a tablettaszédést a teljes lakosság számára.

Megértem azt is, hogy bölcs dolog templomba járni, szüzességi fogadalmat tenni és szorgalmasan gyűjtögetni a pontokat, hogy végül, hosszú évekig tartó kitaró munkával, aki méltó rá, megszerezhesse a gyermeknemzés és -tartás jogát, és megértem, hogy el kell távolítani a

pedofilokat, a szatírokat és az erőszaktevőket a társadalomból. De hát én egyik sem vagyok.

Azt is tudom, hogy az illegális terheseket a bűnözőkkel és katonákkal együtt óriási csapatszállító úrhajókon szállítják a Marsra, ahol kevés a víz, az oxigén, az internet, és ahonnan sosincs visszatérés.

Azt is tudom, hogy a lányoknak ingyenes és kötelező a fogamzásgátló, és hogy a multivitamin-tablettáinkba gondos kezek enyhe (?) hormonokat csempésznek.

Mindezek tudatában olyan elővigyázatos, okos és óvatos lennék, amennyire csak lehetséges. Nem akarom én romlásba dönteni a Földet, csak szeretnék meginni egy kávé egy lánnyal, anélkül hogy a szülei (vagy ő) egyből liliomtiprónak gondolnának. Szeretném még házasság előtt kipróbálni például a csókolózást, anélkül hogy Zachari atya kiátkozna a gyülekezetből. És szeretném, ha nem várna rám a kiskorúak átnevelő intézete és a pontjaim nagy részének az elvesztése, ha kiderülne, mennyi illegálisan letöltött pornó van a merevlemezemem.

Elég nehéz edzés ürügye alatt kimerítő beszélgetést folytatni valakivel, de azért megpróbáltuk. Süti valami egészen csodálatos hörghurutot kapott, ami majdnem két teljes hétre leterítette – én pedig ez idő alatt minden egyes nap találkoztam Rebekával. Nagyszerű lány, egészen olyan, mintha fiú lenne. Az egyik délután megkérdeztem, ő miért nem hoz magával zenét az uszodába.

– Nem szabad – felelte tömören.

– A szüleid miatt? – kérdeztem együtt érzően. Bólintott. A korlátba kapaszkodva lebegett, a bőre egészen ólmos volt már a víztől.

– Nagy botrány volt otthon, amikor apám talált ezt-azt a gépemen. Féltik a pontjaimat. Nem jelentettek fel, de eltiltottak mindentől. Látod te is.

Nagy levegőt vettem. Erre a pillanatra vártam az első találkozásunk óta.

– Ha gondolod – vettem oda neki, mintegy félvállról –, segíték megcsinálni a páncélt a gépeden. Nagyon nehéz, de meg tudom csinálni neked. De tényleg, csak akkor, ha gondolod...

Összevontam a szemöldökömet, és a mennyezet felé bámultam. Igyekeztem annyira szuperhősnek látszani, amennyire ez közel egyórányi tempózás után, a 27 fokos vízben, egy szál csíkos fecskében csak lehetséges.

Rebeka kuncogott.

– Páncél... Nagy ügy! – mondta, és úszni kezdett. Úgy éreztem magam, mint egy nagy, héliummal teli léggömb, amibe tűt szúrtak, amitől össze-vissza kezd repkedni a szobában, míg szép lassan egyre kisebb és kisebb nem lesz. Hogy beszélhet így? Hogy lehet így *kinevetni* a páncélt?! Hónapokig tartott, míg meg tudtam csinálni. Összegyűjteni az infókat, innen-onnan, pletykákból. Megtervezni a lépéseket. Szép lassan kideríteni, hogyan lehet kiiktatni a szobámban a webkamerákat, közben pedig megépíteni a tűzfalat, megkeresni, félrevezetni és parkoló pályára tenni a billentyűfigyelő- és a kémprogramokat, lassacskán, tapogatózva, apró, óvatos lépésekben, majd teljes irányítást szerezni a szobámhoz tartozó gépek és figyelő gépszemeik hatósugara fölött – ez

egyáltalán nem semmiség! Ez a páncél! Nem ismertem senki mást rajtam kívül, aki képes lett volna rá, hogy megcsinálja. Süti úgy nézett rám miatta, mint egy félistenre. A páncél! Ez a csaj meg csak úgy nevetgél rajta! Az, akit egy kétajtós szekrény kísér még az uszodába is.

Addig dühögtem magamban a medence végében, hogy mire Rebeka visszaért, még mindig nem volt megfelelő válaszom. Rám nézett, és olyan diadalmas vigyor jelent meg az arcán, hogy még bele is pirult. Belemerítette égő arcát a vízbe, csak a szemei villogtak rám csúfondárosan a vörös úszósapka alól. Végül ő szólalt meg először. Közelebb húzta magát a sávunkat elválasztó korláthoz, és bizalmasan odasúgta:

– Tudod mi az igazán nagy valami? Az *Anonymous*!

Olyan nagyot dobant a szívem, hogy attól féltem, az egész uszoda meghallotta. A torkom is elszorult. Krákogtam egyet-kettőt, és megráztam a fejem.

– Ezt nem mondhatod komolyan! Nem, ezt nem hiszem el! Rebeka, most csak vakítasz!

A vigyora egyre szélesebb lett, és csak bólogatott. A szám elé kaptam a kezemet, úgy hadartam:

– Jézus Mária! És milyen? Milyen az *Anonymous*? Tényleg olyan menő? Hogy találtad meg őket? Vagy ők kerestek meg téged? Tényleg van egy saját szerverük, tele az összes valaha létezett kormányellenes és betiltott tartalommal? Tényleg van egy csetszobájuk? Tényleg nemzetközi vizeken rejtőznek?

Rebeka arcáról a kérdéseimet hallgatva leolvadt a mosoly, és a rá jellemző felnöttes komolysággal figyelte a lelkesedésemet.

– Először is, ne *üvöls* – mondta végül.

Az arca furcsa módon csalódottnak tűnt, de úgy éreztem, nem rám mérges... Akkor viszont kire?

– Másodszor pedig – folytatta –, igen, nagyjából minden hajmeresztő pletyka igaz, az *Anonymous* a jelenleg legmenőbb geekek gyülekezete. Tényleg, egyik menőbb, mint a másik! Ülnek a titkos tartalmaikon, és elképesztően, kúlságosan menők. És olyan impotensek, mint egy csomó kis szerencsétlen farkok – mondta furcsa keserőséggel a hangjában, és meg is mutatta a hüvelyk- és a mutatóujja között, milyen kicsi farkokra gondolt.

Megbántva és értetlenül bámultam rá, mire ő ismét megrándította a vállát, és csapkodva, fújtatva úszni kezdett, mint egy mérges, aprócska korallkígyó.

Az *Anonymous* az internet hőskorában is létezett, amikor még nem szakadt a nyakunkba a csillagközi háború, a demográfiai robbanás lehetséges következményeivel még csak a legelőrelátóbbak számoltak, még nem törtek ki az afrikai és az ázsiai járványok, nem fogyott el az olaj jelentős része, nem volt pontrendszer, és lázadni sem igen volt érdemes, mert nem volt ki ellen. Kis piszlicsáré országok voltak szanaszét a Földön, saját nyelvvel és pénzzel, saját önző érdekekkel, közös ellenség és eszmerendszer nélkül. Egymás között veszekedtek és háborúztak az emberek, az *Anonymous* pedig mindig arra repült rá, aki a legjobban megérdemelte: a sunyi kormányokra, a

korrupt nagyvállalatokra, a hazug egyházakra. Később létrejöttek az Európai és Amerikai Egyesült Kerületek, kitört a polgárháború, az éhínségek és a járványok jobbra a falakon túli területekre korlátozódtak, az internet pedig továbbra is szabad volt, de az Elnök stábja egyre szigorúbban figyelte a rendszerre káros tartalmakat. Az Anonymous aranykora végül akkor jött el, amikor az interneté leáldozott. A csillagközi háború kitörése és a szükségállapot bevezetése után szinte egyik napról a másikra lett minden jó dologból „hadititok”, „nemzetérdek” vagy „felforgató eszme”, de legalábbis „szerzői joggal védett tartalom”. Amit nem tiltottak be, valahogy azt sem lehetett többé megvásárolni, maximum csak illegális módon letölteni. Ha viszont titkos tartalmakat töltött le valaki, egy ejnyebenyétől egészen a pontegyenlege lenullázásáig bármivel büntethették, attól függően, hogy mennyire akartak példát statuálni, és belekavarodott-e az illető valami politikai ügybe is.

Hát így, a torrentoldalak felszámolásával és a „rendszerre káros” tartalmak lassú, módszeres kiirtásával kezdődött az Anonymous legendává válása. Mire teljesen megtisztították és ellenőrizhetővé tették az internetet, ők maradtak az egyedüli ellenállók. Valahol megbújva, óriási szervereken gyűjtik és tárolják a titkos információkat, tagokat toboroznak és közösséget építenek az elszigetelt, magányos hackerekből.

Az első lépés természetesen a pajzs. Pajzs nélkül az ember nem is gondolhat az Anonymousra, hiszen azonnal beviszik, és minimum kikérdezik, már ha csak rákeres valaki a nevükre. A pajzs felépítése után a következő feladat megtalálni őket... De hogyan? Én addig azt hittem, hogy fiatalok nem is lehetnek tagjai a szervezetnek!

Annyi kérdésem lett volna Rebekához, hogy nem is tudtam, hogy kellene belekezdeni, ő pedig szemmel láthatóan nem volt fecsegős kedvében. Szótlanul, megállás nélkül rózta a hosszokat, mintha megbánta volna, hogy kiadta magát. Egyrésztől meg tudtam érteni, hiszen annál nagyobb kihágás nem is létezett, mint az Anonymous tagjának lenni. Ha valaki feljelenti, tárgyalás nélkül vitték volna a kiskorúak átnevelő intézetébe, az egyenlege teljes lenullázása után. Az uszoda ezért is volt jó dolog: hiába volt közterület, a csobogó vízben nyugodtan lehetett beszélgetni, mert a mennyezet közelében lévő kamerák nem hallottak rendesen. A gond csak az volt, hogy Rebekának a továbbiakban egyáltalán nem volt kedve beszélgetni. Egy darabig kitért a kérdéseim elől, aztán hirtelen bocsánatot kért, és elsomfordált, mintha megbántottam volna, vagy éppenséggel ő bántott volna meg engem. Magamra hagyott az izomlázammal, meg a fejemben kavargó milliónyi kérdéssel.

Miközben aznap, edzés után a buszra vártam, rádöbentem, hogy valójában semmit nem tudok Rebekáról a nevéen kívül, még azt sem, hogy hány éves, hogy hol lakik, mi az e-mail címe vagy a telefonszáma, és nem beszélünk meg következő találkozót sem. Vagy eljön másnap, vagy nem, ahogy éppen úri kedve tartja. A homlokomra csaptam és felkiáltottam:

– Te hülye!

A várakozók egy pillanatra érdeklődve felnéztek rám, majd mindenki visszamerült a saját digitális világába: a tabletjébe, okostelefonjába, zenelejátszójába vagy e-könyv olvasójába.

Előrángattam a sporttáskám aljából a gépemet, és lázasan böngészni kezdtem a facebookot. Mennyi idős lehet? Hozzám képest plusz-mínusz egy. Maximum kettő. Írjunk be, mondjuk, 14–18-at. Valószínűleg az uszodához közel lakik, akárcsak én. Zsidó vagy keresztény lehet ezzel a névvel? Melyik iskolába járhat? Elindítottam egy keresést, de négyszáznolcvanöt Rebekát hozott ki csak az első kerületben. Csüggedten végiglapoztam a profilképeket, de egyik sem tűnt ismerősnek. Milyen ostobaság már, hogy egy csomó lány rajzfilmfigurát, meg szentképet rak ki magáról a facebookra! Ez nem törvényellenes? Dühösen visszacipzárítottam a táskába a gépet, és hazáig azon gondolkodtam, most mihez kezdjek.